

Haifa asteptarilor mele...

Julia H. Kakucs

Era o zi racoroasa de primavara la Frankfurt in timp ce pasii mei ma duceau dupa orele predate la aeroportul international aflat doar la 15 minute de scoala.

Le explicasem copiilor ca voi pleca pentru cateva zile sa-mi intalnesc prietenii. Un argument usor de acceptat si de cei mai micuti. Stomacul meu era insa strans ca de o mana de fier, inima imi batea in ritmul cantecului "dum, dum, di, da...dum, dum..." si prin minte mi se perindau scenarii infiatoare: nu-mi gasesc biletul, pasaportul... in plus, ca si o culme a nenorocirilor se profila eruptia vulcanului din Islanda...

Aeroporturile din Berlin, Bremen si Hamburg erau deja inchise in aceasta dimineata a zilei de 25 mai a anului 2011.

Trecusera 20 de ani de cand nu fusesem in Israel...

Dorinta mea de a zbura era intensivata de nenumaratele mailuri, convorbiri telefonice si pe Skype. Vocile primisera o imagine... erau fetzele celor cu care imi petrecusem copilaria, adolescenta... erau acei ochi plini de caldura unei prietenii care supravietuieste despartirilor.

Interviul la ghiseul EL AL mi-a sunat in urechi ca si muzica departarilor... Da, da, da... eu am impachetat cartile am spus zambind, pentru ca in momentul urmator sa adaug razand... ba chiar le-am si scris personal...

In sfarsit stau pe scaunul meu in avion... intre un evreu rus si un saber... ma simt bine, sunt plina de asteptare... imi place sa zbor. Mi-a placut intotdeauna sa plutesc deasupra norilor, sa vad din cand in cand varfurile inzapezite ale muntilor, rauri serpuind printr-un peisaj de jucarie. De emotie nu reusesc sa-mi inched centura de siguranta. Deodata simt cum mainile vecinului meu rezolva cu un "clic" simplu problema... ne zambim... Numele i se potriveste: Benjamin... baiat amin... cel din dreapta... copilul norocului...

Mobilul meu suna. Imi aud baiatul spunandu-mi "Zbor usor!" in timp ce decolam. Linistea se lasa asupra mea. Seara voi fi asteptata de verisoara mea la Tel Aviv.

Am pornit. Am decolat spre trecut...

Este un zbor in timp. Citisem de multe ori lista participantilor. Pe multi dintre ei nu-i mai reintalnisem de pe vremea joururilor noastre de sambata seara, din timpul adolescentei noastre... si totusi... simteam ca ne dorim cu totii aceasta revedere la fel de mult ca si pe timpul serilor de mai din Timisoara florilor.

Joi dimineata m-a asteptat pe bulevardul larg din Tel Aviv un prieten din "fractiunea oradeana" pentru a ma duce la Akko. Evike Nass era si ea deja prezenta. Luasem o camera de hotel impreuna la Palm Beach Akko. Ne asteptau serile internatului de fete... diminetile pline de rasul cristalin al zilelor

senine. Evi experimenteaza, isi incearca noul aparat, filtrele de lumina... asa ca ma si portreteaza. Intalnim primii prieteni sositii din Timisoara si Elvetia in foyerul hotelului.

Seara la Pisti si Aura se aduna prietenii vechi (BJT-ul) si noi. Ma regasesc cu familia mea micuta. Luciana imi intinde telefonul. Din Timisoara aud intrebarea: "Esti acolo?"... "Da!" raspund fericita. Sunt prezenta cu toti porii mei, ma bucur de fiecare dintre cei aflati acolo.

Si acesta este doar preludiul serii de vineri, extinse ca si o simfonie peste mai multe generatii, in acea gradina a barului „Isabella“ de pe muntele Carmel.

Filmul prezentat de Getta si Sorin, cuvintele pline de tristete in amintirea Martei, slujba de Shabbat, bufetul, sunt doar cateva momente impregnate in mine.

Conversatiile imi suna inca in ureche. Interviu dat corespondentului israelian al radioului Romania, domnului Dragos Ciocirlan, mi-a redaruit intensitatea procesului de creare al "Jurnalului unei emigratii". Sase din familia mea literara se aflau in gradina cu mine.

Gyuri Schimmerling imi scrisese inca in Germania: "Vino, cele sase personaje cauta un autor!" Pirandello probabil zambea undeva deasupra norilor neobisnuiti in luna mai in Israel.

Hamsinul hotareste sa ne uimeasca cu o ploaie. In timp ce dedic o carte imi cade pe semnatura o picatura de nisip... Desertul imi trimite un mic salut de bine venit.

Ziua urmatoare se desfasoara la Ein Hod, in aceasta colonie de artisti plina de detalii pitoresti.

La pranz vin Kati si Pedro dupa mine. Reusim astfel dupa 40 de ani sa petrecem cateva ore de prietenie intima impreuna, sa lasam filmul vietii noastre din Timisoara sa se depene in liniste. Tot ei ma duc la Tel Aviv, la verisorii mei. Zborul de luni spre Frankfurt a trecut in vis.

Incerc acum sa ma readuc in cotidianul meu... zambesc insa mereu... si mereu... Am degustat cu colegele mele baclavaua din Nazareth. Toate imi pun intrebari peste intrebari. Inca nu le pot raspunde, asa cum nici aceasta relatare nu este completa, ci doar o farama de impresie povestita.
SA NE REVEDEM CU BINE! Julia

MINUNEA ASCUNSA

M-am reintors.

Avionul aterizase fara dificultate pe aeroportul din Frankfurt am Main, readucandu-ma in cotidianul meu. Ma astepta reluarea activitatilor... drumul zilnic spre scoala, bucuriile si durerile unei vietii obisnuite...

M-am reintors...

Dar sunt aici?

Ma surprind zambind unor cuvinte si imagini ce si-au pastrat rezonanta in gandurile mele. Acum, la cateva zile departare de marea intalnire din Haifa, la cateva ore de zbor dela Tel Aviv, acum incerc sa fac ordine in avalansa sentimentelor ce m-au napadit in aceste patru zile de vacanta nesperata.

Sosisem seara la Tel Aviv.

Fiecare moment imi este inca prezent.

Masina ma duce prin mangaierea calda a lunii mai, iar cerul are culoarea noptii de cobalt din Siena. Pe albastrul intunecat se profileaza palmierii negri.

Autostrada larga alearga sub rotile taximetrului, isi ia avant si intra pe un bulevard larg. Dereh Lod. Blocurile au picioare, remarc in graba si vad ca sunt inca luminate. Intunericul s-a lasat rapid. La ora aceasta in Germania este inca lumina.

Sunt impreuna cu verisorii mamei mele... ritmul in care ne intalnim seamana cu simfonia pentru orga a lui John Cage... 20 de ani... un sunet...

Adorm greu, in mine sunt caldura revederii si sunetele orasului. Opresc ventilatorul si ascult strada. Ma gasesc intinsa pe pat plutind in zgomotul avioanelor, vocile trecatorilor si al masinilor undeva pe partea stanga a bulevardului la etajul 6. Aceasta este camera unde s-au adunat cu totii in timpul razboiului irakian din 1991. Asezati pe acest pat, cu spatele la peretele interior asteptau sa treaca atacurile rachetelor ce cadeau in Tel Aviv. Au urmat exact instructiunile. Alon era pe atunci un adolescent. Avea raspunderea de a se ocupa de o vecina batrana dupa ce-si pusese masca de gaz. Alice izolase usile si ferestrele cu carpe ude.

Imi povesteste zambind aceste amanunte in timp ce imi arata camera. Computerul este inca deschis... il va inchide imediat pentru ca face galagie. Doreste sa am un somn adanc, odihnitor.

Adorm... visez armele calde ale mamei mele...zambetul ei... as vrea sa o aud cantand impreuna cu varul ei, aici... acum... Traviata. Vocile lor sunt insa sigilate...

Dimineata rabufneste cu putere. In cascada de lumina vad porumbei de culoare roz pe pervazul ferestrei. In primul moment cred ca sunt scaldati in lumina zorilor. Uitasem ca aici nu exista treceri purpurii...

Ma grabesc sa cobor. In fatza casei sunt deja asteptata. Un prieten s-a oferit sa ma duca la Akko, unde am rezervat hotelul. Parul rosu al insotitoarei sale mi se pare imediat cunoscut. Ne imbratisam... ne cunosteam pana acum doar virtual, acum insa ne vedem, ne auzim, ne bucuram de intalnire. Trecem prin Tel Aviv urmand soseaua spre Akko. Privesc fascinata satele de pe pantele colinelor. Muntele Carmel isi trimite in fatza noastra valurile. Sunt sate arabe, mi se explica. Minaretele se ridica printre cladirile ingramadite una in alta. Leandrii ne insotesc drumul. Pe ridicaturi vad cate un copac cu flori de un violet pal, Jacaranda. Are o aroma usoara de vanilie. Mereu pun intrebari... mereu mi se raspunde ... O tzara in care rolurile se schimba... cel putin pentru mine.

Printre palmieri descopar trunchiurile joase intunecate ale maslinilor. Imi amintesc de drumul dintre Cordoba si Granada. Dealuri pietroase si maslini... Sunt in apropierea Mediteranei. Akko se profileaza. Hotelul Palm Beach se afla pe malul mării. O cladire moderna, mare. Pare a fi singura, dar langa ea sunt cladiri mai joase. Am sosit. Suntem primele din grupul nostru. Este abia ora 11, iar camerele se vor distribui mai tarziu. Sosesc insa prietenii din Timisoara, apoi cei din Elvetia. Conversatia se inflacareaza. Iesim la o plimbare pe malul mării. Fug descultza in intampinarea valurilor. In graba ridic primele trei scoici pe care le vazusem. Marea imi cuprinde genunchii, fusta imi este imbibata de apa sarata, cerul deasupra mea este de un albastru intens.

Seara vom merge la Haifa sa ne intalnim prietenii, sa redevenim acei adolescenti care am fost odata pe malul Begheului, unde ne cantau visele din departarea orizontului... unde am invatat ca minunile sunt ascunse in suflet pentru o viata intreaga.

Julia H. Kakucs